

Smärtorika mysterier (1): Jesu dödsångest i Getsemane

Från första början har man inom kristen fromhet stannat till och betraktat varje enskilt ögonblick i Kristi lidanden, speciellt under fastan genom bruket av korsvägsandakterna, och förstått att kulmen i uppenbarelsen av Guds kärlek till oss står att finna där och att hans lidanden är källan till vår räddning. I rosenkransbönen finns vissa utvalda ögonblick av Jesu lidanden med, och sporrar

den som ber att betrakta i dem i sitt hjärta och återuppleva dem.

2022-09-05

MATTEUSEVANGELIET

Sedan gick Jesus med dem till ett ställe som heter Getsemane, och han sade till dem: ”Sitt kvar här, medan jag går dit bort och ber.”

Han tog med sig Petrus och Sebedaios båda söner. Sorg och ängslan kom över honom,

och han sade till dem: ”Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka med mig.”

Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad: ”Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill, utan som du vill.”

Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus: ”Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig?

Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.”

Sedan gick han bort och bad för andra gången: ”Fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig utan jag måste tömma den, så låt din vilja ske.”

När han kom tillbaka fann han återigen att de sov; de orkade inte hålla ögonen öppna.

Han lämnade dem och gick bort och bad för tredje gången med samma ord.

Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och sade till dem: ”Ja, ni sover och vilar er. Men nu är

stunden här då Människosonen skall överlämnas i syndarnas händer.

Stig upp, låt oss gå. Här kommer han som skall förråda mig.”

Matt 26: 36-46

TEXTER AV DEN HELIGE JOSEMARÍA

Be att ni inte utsätts för prövning. – Och Petrus somnade. – Och de övriga apostlarna. – Och du, min lille vän, också du somnade ..., och även jag var en dåsig Petrus.

Jesus led, ensam och sorgsen, och marken fuktades med hans blod.

På knä på den hårda marken fortsätter han ihärdigt att be ... Han gråter för dig ... och för mig: tyngden av människornas synd krossar honom.

Pater si vis, transfer calicem istum a me. – Fader, om du vill det, så ta bort

denna bågare från mig ... Men låt inte min vilja ske, *sed tua fiat*, utan din (Luk 22:42).

En ängel från himlen styrker honom. – Jesus är i sin dödsångest – Han fortsätter att be *prolixius*, allt ivrigare ... – Han kommer till oss och finner oss sovande: Stig upp och be – upprepar han – att ni inte utsätts för prövning (Luk 22:46).

Judas, förrädaren: en kyss. – Petrus svärd glänser i natten. – Jesus tar till orda: Kommer ni för att hämta mig som om jag vore en rövare? (Mark 14:48).

Vi är fega: vi följer honom på avstånd, men vakna och bedjande. – Bön ... Bön...

Rosenkransen, 6

Jesus ber i örtagården: *Pater mi* (Matt 26:39), *Abba, Pater!* (Mk 14:36). Gud är min Fader, även om han låter mig

lida. Han älskar mig ömt, även om han sårar mig. Jesus lider för att göra sin Faders vilja ... Och jag, som också vill göra Guds heliga vilja och följa i Mästarens fotspår, skulle jag kunna klaga om lidandet blir min följeslagare längs vägen?

Lidandet kommer att utgöra ett säkert tecken på mitt barnskap, eftersom Gud behandlar mig som sin gudomlige Son. Då skall jag, som Jesus, kunna jämra mig och gråta ensam i mitt Getsemane. Men när jag ligger slagen till marken och erkänner min intighet, kommer ett rop från djupet av min själ att stiga upp till Herren: *Pater mi, Abba, Pater,...Fiat!*

Korsvägen, 1.1

Vi vet alla att bön är att tala med Gud. Någon kanske frågar: tala om vad? Vad skall man tala om, om inte sådant som rör Gud och om sådant som fyller vår vardag? Om Jesu

födelse, om hans vandring i denna värld, om hans liv i det fördolda och om hans förkunnelse, om hans mirakler, hans återlösande lidande, kors och uppståndelse. Och i den Treenige och Ende Gudens närvaro, med den heliga Maria som förmedlerska och med den helige Josef, vår fader och herre – som jag älskar och vördar så mycket – som försvarare, kommer vi att tala om vårt dagliga arbete, om familjen, om vänskapsförhållanden, om stora projekt och små futiliteter.

Föremålet för min bön är föremålet för mitt liv. Jag gör så. Och då jag ser min egen situation, faller det sig naturligt att jag fattar den bestämda och fasta föresatsen att ändra mig, att bli bättre, att vara mer följsam gentemot Guds kärlek. En uppriktig och konkret föresats. Och vi kan heller inte annat än be, angeläget och med förtröstan, den helige Ande att

inte överge oss, för du Herre är min styrka (Ps 42:2).

Vi är vanliga kristna. Vi arbetar i mycket olika yrken. Hela vår verksamhet går i vanliga hjulspår. Allt sker i en förutsägbar takt. Alla dagar känns likadana, till och med långtråkiga ... Nå: detta liv, som verkar så vanligt, har ett gudomligt värde: det är något som intresserar Gud, för Kristus vill inkarneras i våra göromål, ge våra obetydligaste handlingar liv inifrån. Denna tanke är en övernaturlig verklighet, tydlig, entydig. Den är inte ett övervägande som är avsett att ge tröst, att stödja dem bland oss som inte lyckas skriva in sina namn i historiens gyllene bok. Kristus intresserar sig för det arbete som vi har att utföra – en gång och tusen gånger – på kontoret, i fabriken, i verkstaden, i skolan, på fältet, vare sig det är kroppsarbete eller intellektuellt arbete. Han intresserar sig även för det fördolda

offer som det innebär att inte vräka
det egna dåliga humörets galla över
omgivningen.

Återvänd till dessa överväganden i er
bön, använd dem som tillfällen för
att säga till Jesus att ni dyrkar
honom, så kommer ni att vara
kontemplativa mitt i världen, mitt i
gatans larm: överallt. Detta är den
första lektionen i den skola där vi lär
oss umgås med Jesus Kristus. Maria
är den bästa lärarinnan i denna
skola, för Jungfrun upprätthöll
ständigt denna attityd fylld av tro
och övernaturlig syn i förhållande till
det som skedde i hennes närhet: hon
bevarade allt detta i sitt hjärta och
tänkte efter (Luk 2:51). Låt oss i dag
be den heliga Maria att göra oss
kontemplativa, att hon må lära oss
känna igen Herren som ständigt
knackar på vårt hjärtas dörr. Låt oss
be henne: Du vår Moder, du har fört
Jesus till jorden, och han avslöjar vår
Fader Guds kärlek för oss. Hjälp oss

att känna igen honom mitt i vardagens jäkt. Rör så vid vårt förstånd och vår vilja, att vi förmår lyssna till Guds röst och nådens impulser.

Det är Kristus som går förbi, 174

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/jesu-dodsangest-i-getsemane/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/jesu-dodsangest-i-getsemane/)
(2025-08-04)